

Flygtninge i fare Mit Asyl

c/o Mona Ljungberg, Skoleholdervej 41, 1. t.v., 2400 København

Email: kontakt@mitasyl.dk - Tlf.: 2883 1318 - Web: <http://www.mitasyl.dk>

1-10-2014

Duksen - Danmark...

(Resume af studium af sager vedr. børns rettigheder).

Vores stat yder systematiske overgreb på børn

Vi bor i et land, hvor vores stat systematisk udøver overgreb mod konventionen om børns rettigheder, og dermed børn, især børn af forældre med udenlandsk baggrund. Børn udsættes for forvisninger, der giver dem savn og angst og følelsesmæssig smerte for resten af livet. Nogle børn udvises til sult og nød. Nogle børn bringes direkte i livsfare efter udvisningen. I mindst 15 år er der med jævne mellemrum poppet sager frem i medierne om grusomme udvisninger af børn med og uden forældre.

Udvisningerne kan lade sig gøre, fordi de *kun* reagerer, fra yderste venstrefløj til yderste højre, når der med års mellemrum kommer fuldt medieblus på nogle enkeltsager. – Og – Nej jeg klager ikke over de reagerer. Jeg klager over, de ikke reagerer på de udsatte børn, der ikke er mediefokus på.

Den største skandale ligger Her:

Det er af andre årsager end at beskytte børnene, Danmark er tilsluttet konventionen om børns rettigheder. Det har de mange udvisninger gennem årene af sårbare børn og børn med dansk opvækst gjort mere og mere åbenlyst.

Hvorfor tage det op nu?

Den 24. marts i år rettede den Europæiske Menneskerettighedssekretær, Nils Muznieks, i en rapport skarp kritik af Danmark for ikke at opfylde løfterne i Konventionen om bl.a. Børns rettigheder. Samme dag satte DR-2 fokus på forholdsvis nye udvisninger af to børn til Kosovo (børnene har stærk tilknytning til Danmark og er fremmede i Kosovo). DR rejste i anledningen også spørgsmål om Danmarks forhold til konventionen om børns rettigheder. Så langt så godt. Men i den forbindelse har direktør Jonas Christoffersen i Institut for Menneskerettigheder været fortaler for en undersøgelse af børneudvisninger, der går tilbage til 2010. Enhedslisten og SF har fulgt op med en anmodning om undersøgelse også fra 2010 til Justitsminister Karen Hækkerup. Men hvorfor *kun* fra 2010? Hvilke interesser, det skal tjene at forlange undersøgelse kun tilbage til 2010, kan man kun gisne om, men helt sikkert ikke børnenes og andre menneskers rettigheder. Jonas Christoffersen begrundede sin indstilling med, at udlændingeloven blev ændret i 2010. Men ulovlige udvisninger af børn og andre sagesløse har fundet sted kontinuerligt længe før ændringen i Udlændingeloven 2010.

For mange eksempler på børn rykket op ved rode og udsendt til farlige forhold 1999-2010.

Desværre er der ikke plads i en enkelt kronik til at komme igennem alle sagerne om udviste børn, jeg er i kontakt med eller vidende om i de sidste 10-15 år. Der er for mange. Men nogle af de mest uforsvarlige udvisninger og et meget påtrængende spørgsmål skal frem og kommer her:

Folketinget og Folket vil bedrages?

I sommeren 2006 blev et stort antal børnefamilier udsendt. Alle børnene havde været mange år i Danmark. De og deres forældre lider alle af krigstraumer. Mange af børnene har alvorligt syge forældre. De blev udvist til lande uden sundheds- eller socialvæsen (Kosovo og Makedonien). Imens udvisningerne stod på, var det umuligt at få medierne til at interessere sig for, hvad der foregik. Det er ikke til at vide om medieomtale, kunne have stoppet udvisningerne, men mediernes tavshed og den manglende folkeoplysning, kunne i hvert fald ikke.

Mediernes bevidste eller ubevidste medvirken til at skjule udvisningerne, imens de fandt sted var faktisk påfaldende. I samme periode som udvisningerne af børnefamilierne begyndte, slog en helt anden gruppe asylsøgere sig ned på

Christiansborgs Slotsplads og indledte en sultestrejke i protest mod, at de selv havde fået afslag på asyl. De sultestrejkende var enlige voksne personer, flere af dem havde begået alvorlig kriminalitet i Danmark. Medierne valgte at skrive om de sultestrejkende, der havde røvet en bank i Danmark engang, og intet om de uskyldige familier, der blev tvangsudsendt.

Alle henvendelser fra mig og min organisation til medierne og Folketingets medlemmer prellede af. Folketingets medlemmer og regeringen reagerer som nævnt oftest kun på medieomtale.

Jeg og en anden repræsentant fra Mit Asyl rejste til Kosovo september/oktober 2006 og fandt mange af de udviste familier. Det var rædsomt. Alle boede i ruinerne af deres tidligere huse, og manglede tøj, mad, penge til mad og vand, og medicin. Alvorligt syge kunne ikke få lægehjælp. Krigstraumatiserede børn var udvist sammen med forældre, der var endnu mere traumatiserede og helt havde mistet forstanden. Forældre, der havde afslået at underskrive en blanket, om at deres tilbagevenden til Kosovo var frivillig, var blevet afslået nogen form for hjælp fra Danmark, selv kontakt til Dansk Flygtningehjælp. Jeg kontaktede Dansk Flygtningehjælp først i Kosovo, og blev oplyst af deres lokale projektkoordinator om, at de ikke måtte hjælpe børnefamilier, der ikke havde underskrevet den såkaldte "frivillig-tilbagevenden-blanket". Overbevist om, at hans afslag på at hjælpe familierne, måtte bero på en fejl, kontaktede jeg Dansk Flygtningehjælp i Danmark, straks efter min hjemkomst. Repræsentanten fra Dansk Flygtningehjælp bad mig og "Mit Asyl" om at hjælpe de pågældende familier, da de ikke kunne komme ind under deres repatrieringsprogram finansieret af danske bistandsmidler og åbenbart heller ikke kunne tilgodeses af de privatbidrag, Dansk Flygtningehjælp modtager. Jeg skal hertil forklare, at Mit Asyl er en lille Græsrodsorganisation, hvor vi alle arbejder på frivillig ulønnet basis, grundet de få midler vi har at gøre godt med. Vi får hverken penge fra staten eller store indsamlingsshow i medierne. Ikke statslige humanitære og menneskeretsoplysende organisationer, har faktisk utrolig dårlige betingelser i de danske medier.

Hvor om alt er, da stort set alle børnefamilier var blevet udsendt, fulgte TV2 med nogle af de sidste børnefamilier til Kosovo, og udgav februar 2007 en dokumentar om, hvordan udvisningen var foregået, og hvad børnefamilierne var blevet udvist til, og hvad de oprindeligt var flygtet fra. Dokumentaren fik mange seere. Nok til, at daværende Immigrationsminister Rikke Hvilshøj et par dage senere gik på Folketingets talerstol og med direkte transmission i TV lovede stop for udsendelser af de sårbare børnefamilier til lande med ekstremt svære overlevelsesvilkår. Lande uden sundhedsvæsen og socialvæsen må vel høre under ekstremt vanskelige overlevelsesvilkår for børn, der er syge, og for børn med alvorligt syge forældre.

Minister Hvilshøj undskyldte de uforsvarlige udvisninger af børnefamilierne med, at hun ikke havde vidst, det var så slemt i Kosovo. - Selvom, de udviste syge havde fået en bæreposse med medicin til tre måneders forbrug, netop grundet mangel på medicin og sundhedsvæsen i Kosovo. Men ministeren hævdede ikke at vide, der var så slemme forhold i landet. – Og gik fri!

VK-regeringen afslog at hente de ulovligt udviste børnefamilier tilbage. Men nu vidste ministeren endelig besked med forholdene i Kosovo. Kun et par måneder efter hendes løfte om at vise hensyn blev endnu en familie udvist. Børnene var i dyb krise. De havde en uge forinden udvisningen fundet deres mor i færd med selvmordsforsøg ved hængning. Familien havde været i Danmark i 6½ år. Og i centrene var stadig fyldt med børn, der egentlig var udviste, men ikke tvangsudsendt af den ene grund: at Danmark grundet krig i børnenes hjemlande ikke kunne komme til at aflevere børnene og deres familier der.

Flere blev udvist i 2007. Og på trods af løfter og de svære forhold blev en hjertesyg far og en nyresyg mor udvist med deres tre børn til Kosovo i 2008. De havde været i Danmark i 7 år.

En dreng blev udvist til tortur.

Vi hopper yderligere et par år tilbage. En forældreløs dreng var kommet til Danmark i 1992. Han havde oplevet sine forældre og søskende blive mejet ned med maskingeværer i sit hjem. I Sri Lanka havde han en moster tilbage. Da drengen 3-4 år senere fyldte 18 år, udviste Danmark ham til Sri Lanka. Straks ved ankomsten blev han arresteret og i de følgende dage – måneder udsat for tortur (hængt op, brændt, elektriske stød, falanga).

Det lykkedes drengens moster at få ham fri og til Danmark igen. En dame i Danmark tog ham under sine vinger og gik til medierne (drengen blev nemlig så sandeligt søgt udvist til Sri Lanka igen).

Et par år senere dukkede endnu en dreng op, der var blevet udvist og fængslet og udsat for tortur. Han var blevet udvist til Iran. Vi aner ikke hvor mange børn, der er blevet udvist til tortur og henrettelse. Kun få har held til at flygte eller overleve tortur, som de to drenge her. En undersøgelse/opgørelse bør således også omfatte, børn, der kom her til netop som børn og blev udvist, idet de fyldte 18 år.

Hvorfor er det vigtigt at få alt belyst?

Vi har alle et ansvar. Det ansvar må vi tage, og dem der ikke vil, må pålægges det. Det er måden at stoppe umenneskelige handlinger – i dette tilfælde imod børn af forældre med udenlandsk baggrund, der har været udsat for tortur, krigsforbrydelser og anden umenneskelig behandling

Hør, se og læs udviste børns beretninger

<http://mitasyl.dk/udstodte-born/>

Mona Ljungberg – Forkvinde Mit Asyl